leiba wõtma. Et nemmad nüüd parrajate üht Arabia kauba kilda näggid tullewad, tulgatas Judal, üks nende wendest, mele, tedda august jälle wälja tõmmata ja neile ärramüa; selle wabbandamisega: „mis kasso sest, et omma wenda senna jättame nälga surrema.“ Ruben olli nende juurest kõrwale läinud, ja se nõu olli teiste melest hea, sest müsid nemmad Josepi 20ne hõbbe sekli eest, mis 10 talert wäärt, wõerama killulistele ärra. Siis tapsid nemmad karjast ühhe nore sikko, wõtsid Josepi kirjo kue, mis pärrast naad tedda ammo jo kaetsesid, kastsid sedda werre sisse, ja saatsid werrise kue issa kätte selle wallega: „sedda olleme metsast maast leidnud, tunnista, kas se so poia kuub on ehk ollemata.“ Jakob hüdis kohhe: se on minno poia kuub, üks kiskja ellajas on tedda ärramurnud! Kurwastud issa kärristas omma rided lõhki, kurtis ja leinas omma armast poega, egga lasknud ennast milgi wisil römustada, waid ütles: „kül ma lähhän leinates omma poia järrel hauda.“

Oh, mis on ja õnnistus
Seal, kus wendel armastus!
Kõik, mis head siin püame,
Armo läbbi leiame.

---

12. Josep Egiptuse-maal.

Siiski ollen ma ikka so juures; sa hakkad kinni mo parremast käest. Omma nõuga juhhatad sa mind, ja wõttad mind wimaks auga wasto. Laul. 73, 23. 24.

Arabia kaupmehhed wisid Josepit Egiptuse-male, ja müsid tedda seal kui orja kunninga lähhema teenri Potiwarile, kelle juures Josep omma tarkuse ja truuse läbbi ni suurt armo leidis, et Potiwar kõik omma majja-piddamist temma kätte uskus. Josepi käsi käis seal wägga hästi, agga se hea põlli ei kestnud mitte pitkalt. Potiwari naesterahwas heitis omma silmad temma peale ja kiusas tedda. Josep ei lasknud ennast eksitada, waid ütles tõsiselt: „Kuida peaksin